

more desiderantis aperto contribuit, qui super A justos et injustos affluentissime pluit, ipse a summo est potens stillam emittere, et linguam aridam clementer infundere.

Præfatio in lib. XII seu mensem Decembrem.

Duodenarium numerum esse perfectum ratio ipsa astruit veritatis, dum in sanctorum prophetarum apostolorumque catalogo sacratum fore demonstrat. Duodecim typicos namque fontes Moysen cum populo legimus invenisse in eremo, et bis senos Jesum lapides Jordanis sustulisse a fluvio. Jesus quoque noster firmissimos et limpidissimos lapides duodecim delegit apostolos, ut compaginati angulari lapide murum fabricarent Ecclesie. Ex quibus quia unus

contractus ab ordine cecidit, ne dispendium perfectio pateretur, ipsa (quem) sacravit Veritas, numerum reparavit.

Duodecim quoque mensium cursu rota volvitur anni, quibus gesta pugnæque sanctorum aures fidelium erigunt, mentesque spirituali edulio pascunt, et ad amorem cœlestis beatitudinis trahunt. Nos etiam quia hujus opusculi nostri seriem explicito libro undecimo, ac si hactenus aggerando contulimus, ne imperfectio perfectione culpetur, Christo propitio duodecimi initium capiamus, ut, dum ad calcem felicique cursu pervenerit, ipse laudetur, qui et suis facundiam sermonis munificiis tribuit, et in numero et mensura et pondere artifex omnium omnia statuit, et statuta benedictione dicavit.

CARMEN DE SANCTA WALPURGE

AUCTORE WOLF HARDO,

(Apud Canisium, Lectiones antiq., tom. II.)

Fiſa regis erat, sed egenam se faciebat
Dives ut in Christo regnaret semper in ipso;
Quam sit chara Deo monstrant miracula crebro;

B Quæ meritis ejus confert de virgine natus,
Ex ejus tumba manat sacra pectoris unda
Servæ namque Dei lux splenduit illa....

ANNO DOMINI DCCCXCIX.

ANAMODUS

ECCLESIE RATISPONENSIS SUBDIACONUS.

MONITUM AD OPUS SEQUENS.

(Apud Pizium, Thesaurus Anecdotorum novissimus, tom. I, part. III, pag. 192.)

Præclarus est, inquit eruditissimus Mabillonius in Itinere Germanico, tomo IV analectorum præfixo, Codex Traditionum, scriptus ab Anomoto, dicatusque Ambriconi episcopo, vel ut nobis videtur, Asperto episcopo Ratisponensi, qui secundum quosdam anno 886, Carolo Crasso adhuc imperante, Ambricho seu Ambriconi in ea sede suffectus est. Certe A. episcopus, cui Anamodus hoc illustre monumentum dicavit, utrumque admittit. Fuit hic Anamodus Ecclesie Ratisponensis subdiaconus, ut discimus ex lib. II, cap. 29, ubi exstat commutatio inter Ambrichonem episcopum et Anamolun, in qua placuit cuidam rubicundo clerico, nomine Anamodo, religioso videlicet subdiacono, quasdam res proprietatis suæ sibi ad commodum perducere. Talem igitur, inquit ipse Anamodus, proprietatem, qualem piissimi regis Arnulfi donatione idem Anamodus in possessionem accepit in pago Westermannomarcha nuncupato juxta Prointala, in loco Reitinpuoch, in comitatu Engildeonis comitis, ad S. Petrum, principem apostolorum, sanctumque martyrem Emmerammum cum mancipiis VII con-

tradidit, atque alligavit, in manum Ambrichonis ven. ep. et advocati ejus Gerberti et Gundberti, etc. Actum ad Menzinpah. Hæc Anamodus ipse, qui, ut ait in præfatiuncula ad A. episcopum, plurimas scedas traditionum atque concambiorum nec non et commarcarum colligens, in unum collectarioli hujus corpusculam complexuit atque conclusit, quatenus errore submoto facilius, cum necesse foret, per capitula antenotata hanciscerentur et cognoscerentur. Codex ex quo hoc monumentum, quo forte præstantius Bajoaria non possidet, edidimus, sine dubio autographus et authenticus est, exaratus in membranæ in-4. In eo nulla charta sæculo IX recentior reperitur, nec ejus ope res tantum Bajoariæ, sed etiam Austriæ insigniter illustrantur, quod pluribus locis, si otium esset, demonstrari posset. Cæterum his tribus diplomaticis codicibus utique satis iis factum fuerit qui Codicis diplomatici, ab Udalrico Babenbergensi collecti, editionem tam vehementer, etiam post repetita ejusmodi adversus nos scripta, contendunt. Nam et lectiorem Udalriciani codicis partem,